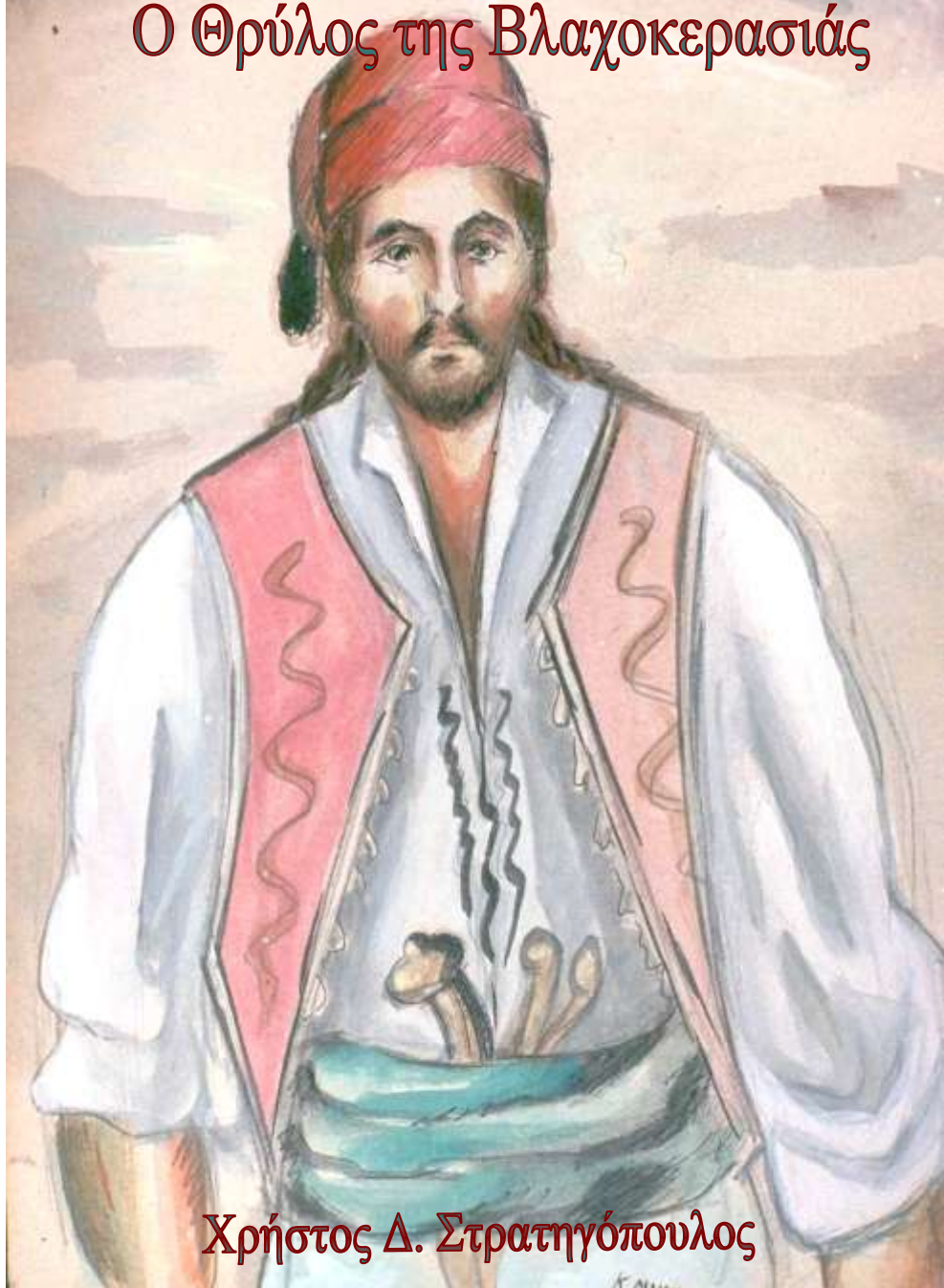

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΑΚΑΣ Ο Θρύλος της Βλαχοκερασιάς

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος

Copyright: ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ
Αγίου Κωνσταντίνου 41, Τρίπολη 221 00, τηλ 2710
231820

Ηλεκτρονική επεξεργασία: ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΡΟΧΑΛΙΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄

Σ' ένα γραφείο, ο Υπουργός των
 Εσωτερικών Γρηγόριος Δικαίος -
 Παπαφλέσσας, μαζί με τους
 Υπουργούς Μαυροκορδάτο και Κωλέτη.
 Μπαίνει μέσα κάποιος και δίνει στον
 Παπαφλέσσα ένα γράμμα. Το διαβάζει αυτός
 και λέει.

Παπαφλέσσας: Τα άσκημα νέα θα
 πρέπει να μας κάνουν να σκεφτούμε σοβαρά
 και να αποφασίσουμε αμέσως.

Αυτός που του έδωσε το γράμμα λει:

"Μεθώνη, Κορώνη, Κρεμμύδι, είχανε
 την ελπίδα στους Ρουμελιώτες της
 Σφακτηρίας".

Κωλέτης: Ωστε την πήρε ο Ιμπραήμ τη
 Σφακτηρία;

Ο Μαυροκορδάτος, αφού πήρε από τον Παπαφλέσσα το γράμμα, το διάβασε και λει:

"Οι Ρουμελιώτες την παράτησαν και φεύγουν".

Παπαφλέσσας: Ο Αναγνωσταράς, ο Υπουργός του Πολέμου, σκοτώθηκε στη Σφακτηρία και αφού οι Στερεοελλαδίτες φεύγουν, αν παραδώσουν και οι άλλοι το Νεόκαστρο, τότε είναι πολύ δύσκολα τα πράγματα.

Ο Κωλέτης κοιτάζει με απορία τον Παπαφλέσσα και τον ρωτάει:

"Τι προτείνεις εσύ, εκλαμπρότατε Υπουργέ των Εσωτερικών;"

Παπαφλέσσας: Πριν να προτείνω, σας εξορκίζω όλους να σκεφτούμε σοβαρά την κατάσταση.

Μαυροκορδάτος: Σοβαρά, την σκεφτόμαστε την κατάσταση. Δεν πρέπει όμως να κάνουμε τρέλες.

Κωλέτης: Ούτε τρέλες πρέπει να κάνουμε, ούτε για θαύματα όμως είμαστε ικανοί.

Παπαφλέσσας: Σταυρώστε λοιπόν τα χέρια σας και περιμένετε εδώ τον Ιμπραήμ, για να του προσφέρετε τα κλειδιά της Ελλάδας.

Κωλέτης: (προς τον άλλον Υπουργό) Ας αφήσουμε τον Υπουργό να κάνει τις προτάσεις του. Εμπρός, κύριε Υπουργέ, κάμε τις προτάσεις σου (και του άπλωσε το χέρι).

Παπαφλέσσας: Οι προτάσεις μου είναι γέννημα απελπισίας. Αν πέσει και το Νεόκαστρο, τότε η πόρτα είναι ανοιχτή για τον Ιμπραήμ να πατήσει όλο το Μωριά.

Κωλέτης: Θα αντισταθούμε!

Παπαφλέσσας: Ο Ιμπραήμ έχει τακτικό στρατό, καλοαρματωμένο, καλογυμνασμένο, εμπειροπόλεμο και ξένους αξιωματικούς, κι εμείς δεν έχουμε τίποτα.

Μαυροκορδάτος: Θα τον εμποδίσουμε!

Παπαφλέσσας: Με τα λόγια και την τελευταία στιγμή μπαίνουμε στα καράβια και φεύγουμε;

Κωλέτης: Ξέρουμε πού το πας, Παπαφλέσσα, θέλεις να λευτερώσουμε τον Κολοκοτρώνη και τους συντρόφους του.

Μαυροκορδάτος: Ναι, ναι, αυτό επιδιώκει ο Υπουργός.

Κωλέτης: Μιλάς σαν να τον πήρε κιόλας όλο τον Μωριά ο Ιμπραήμ, Υπουργέ Παπαφλέσσα. Τα παραλές.

Παπαφλέσσας: Ή εγώ τα παραλέω, ή εσείς κλείνετε τα μάτια σας, για να μην βλέπετε το κακό, αλλά εκείνο έρχεται.

Μαυροκορδάτος: Ας ακούσουμε τέλος πάντων τι προτείνεις.

Παπαφλέσσας: Το πρώτο που έχουμε να κάνουμε είναι να στρατολογήσουμε πολεμιστές.

Κωλέτης: Να στρατολογήσουμε;

Μαυροκορδάτος: Να γράψουμε μια πανταχούσα.

Παπαφλέσσας: Δε γίνονται οι στρατολογίες με πανταχούσες. Πρέπει να βγούνε οι αρχηγοί να στρατολογήσουν.

Μαυροκορδάτος: Ξέρω, θες τον Κολοκοτρώνη να βγει να στρατολογήσει.

Παπαφλέσσας: Και τον Κολοκοτρώνη, βεβαίως. Πρέπει να διατάξουμε όλους, όσων ακούγεται η φωνή τους, να μαζέψουν ο καθένας τους δικούς τους.

Κωλέτης: Κι εγώ σας λεω πως δεν γίνεται αλλιώς, παρά μονάχα με τους κλεφτοκαπεταναίους.

Παπαφλέσσας: Ο Στερεοελλαδίτικος στρατός, αφού τα 'καμε θάλασσα, τα μουντζώνει και φεύγει.

Μαυροκορδάτος: Το ξέρουμε αυτό, Υπουργέ, το ξέρουμε.

Παπαφλέσσας: Πρέπει να σταματήσουμε τον Ιμπραήμ, να τον εμποδίσουμε να προχωρέσει. Αν δεν το κάνουμε τώρα στην αρχή, πριν πατήσει στον Μωριά, ύστερα θα είναι πολύ αργά και τότε πάνε οι κόποι και οι τόσοι αγώνες. Θα προσκυνήσουμε ξανά όπως πρώτα την Τουρκιά.

Κωλέτης: Να στρατολογήσουμε, αλλά όλοι οι στρατιωτικοί μας ζητάνε χρήματα και χρήματα δεν έχουμε.

Παπαφλέσσας: Ούτε χρήματα έχουμε, ούτε και θάρρος να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση, κι εδώ χρειάζεται ίσα - ίσα εκείνο που ο εκλαμπρότατος Κωλέτης το απέκλεισε. Δηλαδή, η τρέλα και το θαύμα.

Κωλέτης: Τέλος πάντων, τι να κάνουμε;

Παπαφλέσσας: Να κουνηθούμε οι ίδιοι, για να δώσουμε το παράδειγμα και να δείξουμε πως, αν είμαστε οι πρώτοι, δεν

είμαστε μόνον πρώτοι στα αξιώματα και τις απολαβές, παρά είμαστε και στις θυσίες πρώτοι.

Μαυροκορδάτος: Και ποιόν ν' αφήσουμε να κυβερνήσει; Ξέρεις τι θα γίνει άμα φύγουμε εμείς;

Παπαφλέσσας: Εσύ ξέρεις τι θα γίνει, άμα θα 'ρθει ο Ιμπραήμ;

Κωλέτης: Έχουμε ανάγκη από στρατό και ο στρατός χρειάζεται στρατηγούς.

Παπαφλέσσας: Οι περισσότεροι στρατηγοί που 'χουμε φτιάξει είναι για το λουφέ μόνο, είναι όλοι εδώ στ' Ανάπλι, τους βλέπετε κάθε μέρα στα καφενεία να φωνάζουν πως έχουν κάνει ανδραγαθήματα.

Μαυροκορδάτος: Τέλος πάντων, πες μας κάποτε τι να κάνουμε.

Παπαφλέσσας: Σας το λεω τόση ώρα, αλλά δεν θέλετε ν' ακούσετε. Να βγάλετε τον Κολοκοτρώνη και τους εμπειροπόλεμους

αρχηγούς του στρατού, να διώξετε όλους τους στρατιωτικούς που κάθονται εδώ άνεργοι να πάνε στο στρατόπεδο και να 'ρθείτε να βγούμε κι εμείς στον πόλεμο, να εμψυχώσουμε τον κόσμο που δείλιασε και να δώσουμε το παράδειγμα της θυσίας, και αυτά όλα να γίνουν γρήγορα, για να προφτάσουμε να σταματήσουμε τον Ιμπραήμ, πριν απλώσει και μπει στον Μωριά.

Μαυροκορδάτος: Δηλαδή να παραδώσουμε την εξουσία στους πέντε ανέμους;

Παπαφλέσσας: Αν βγούμε εμείς οι ίδιοι, θα δει ο κόσμος πως έχουμε πάρει απόφαση να τον προστατέψουμε, ακόμα και με τις ζωές μας, κι εμείς θα αποδείξουμε πως είμαστε άξιοι να τον κυβερνάμε.

Κωλέτης: Και την εξουσία να την χάσουμε;

Παπαφλέσσας: Ε, καθίστε εδώ και κρατάτε την εξουσία, αλλά δεν θα μπορέσετε να την κρατήσετε για πολύ, γιατί θα σας την πάρει ο Ιμπραήμ.

Μαυροκορδάτος: Νομίζω πως μπορούμε να σκεφτούμε την κατάσταση ψυχραιμότερα. Για τον Κολοκοτρώνη όμως;

Κωλέτης: Όχι, δεν πρέπει να βγει ο Κολοκοτρώνης.

Παπαφλέσσας: Τον τρέμετε τον γέρο, μα να ξέρετε, μια μέρα θα δικαιωθεί και θα τον γράψει με χρυσά γράμματα η ιστορία και θα του στήσουν και αγάλματα. Ενώ εσάς...

Μαυροκορδάτος: Τι σ' έπιασε μ' αυτόν τον Κολοκοτρώνη; Μέχρι χθες τον μισούσες και τώρα...

Παπαφλέσσας: (κουνώντας το κεφάλι του μονολογεί) Μέχρι χθες τον μισούσα... Όλοι εμείς είμαστε οι πέτρες που στηρίζουμε τα θεμέλια της πατρίδας μας, μα ο

Κολοκοτρώνης είναι ο βράχος. Χωρίς αυτόν, άσπρη μέρα δε βλέπουμε. Είναι σταλμένος από τον Θεό.

Κωλέτης: Πες μας το σχέδιό σου, Παπαφλέσσα.

Παπαφλέσσας: Το 'χω πάρει απόφαση να αναχωρήσω, έστω και μόνος μου, για την Ντρομπολιτσά. Θα ξεσηκώσω όσους περισσότερους στρατιωτικούς μπορέσω από 'δω και θα τραβήξω για 'κει, μήπως προλάβω στο δρόμο το στράτευμα που φεύγει, να το γυρίσω πίσω, να το δυναμώσω, στρατολογώντας παντού, να κάνω έκκληση στους Μανιάτες και στους άλλους οπλαρχηγούς, να συνταχθούμε όλοι σ' ένα στρατόπεδο. Φεύγω τώρα. Εσείς, βρείτε εμπειροπόλεμο αρχηγό να στείλετε, να κουμαντάρει την εκστρατεία κατά του Ιμπραήμ.

Αυτός που είχε φέρει το γράμμα λει:

"Καλά, καλά. Πήγαινε εσύ κι ακολουθούμε εμείς".

Μαυροκορδάτος: (κοροϊδευτικά) Τέλος πάντων, ν' αφήσεις λίγη δόξα και για μας.

Κωλέτης: Στο καλό, στο καλό, εκλαμπρότατε Γρηγόριε Δικαίε Παπαφλέσσα.

Παπαφλέσσας: (φεύγοντας) Εσείς, δεν πρόκειται να κουνηθείτε, γιατί τα μυαλά σας τα έχετε στις πολυθρόνες. Νοιάζεστε περισσότερο γι' αυτές, παρά για την πατρίδα. Σας χαιρετώ, και καλές αντάμωσες, σε τούτον ή στον άλλον κόσμο.

ΣΚΗΝΗ Β΄

Ο Παπαφλέσσας στο γραφείο του, υπαγορεύει σε τρεις γραμματικούς του, που γράφουν.

Παπαφλέσσας: (προς τον πρώτο) Γράψε εσύ προς τον γενναιότατον, αιδεσιμότατον παπά-Γιώργη εις Περθώρι: "Σπεύσον ως τάχιστα με τους στρατιώτας σου".

Παπαφλέσσας: (προς τον δεύτερο) Εσύ γράψε εις Ανδριανόν Νέζον, Κωσταντή Κανάκη, Αλέξιον Νικολάου Λεβιώτην: "Φέρε όσους μπορείς".

Παπαφλέσσας: (προς τρίτον, δείχνοντάς τον) Εις Πάνον Παπανικολάου Οικονόμου: "Σε αναμένω εις Ντρομπολιτσάν, με όσους γίνεται περισσότερους. Προς Γιωργάκη

Μπρούσαλη: "Εις Μπερτζοβάν. Μάζωξε τους εμπειρότερους".

...Εις Λάμπρον Ριζιώτην: "Το ταχύτερον".

Αφού τελειώνει ο γραμματικός, του ξαναλέει:

Γράψε εις μέγαν, φιλόπατριν, γενναιότατον και εμπιστότατον του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, καπετάν Γιάννακα εις Βλαχοκερασιά: "Φέρε όσους περισσότερους μπορείς. Ειδοποίησε Κωνσταντήν Πανόπουλον εις Βούρβουρα, Καραφωτιάν εις Κολλίνες, Παπαβρύνιον εις Πηγαδάκια, Κουλογεωργίου εις Αλουποχώριον και Μπρούτζον εις Αρβανιτοκερασιά. Να συνάξουνε τους δικούς τους".

Μπαίνει μέσα κάποιος λαχανιασμένος και λει:

"Υπουργέ Παπαφλέσσα..."

Παπαφλέσσας: Τι 'ναι, ρε Νταή, τι έπαθες και τρέχεις έτσι; Πώς βρέθηκες εδώ πέρα;

Νταής: Με αναγνώρισες, Υπουργέ;

Παπαφλέσσας: Πού είναι ο αρχηγός σου, ο καπετάν Γιάννακας, ρε Βλαχοκερασιώτη; Στα Δερβενάκια δεν ήσουν εσύ ο γενναίος του σημαιοφόρος;

Νταής: Ο καπετάν Γιάννακας μ' έστειλε να σ' ανταμώσω, Υπουργέ Παπαφλέσσα. Να, πάρε τούτο το γράμμα του.

Ο Παπαφλέσσας παίρνει, ανοίγει και διαβάζει το γράμμα.

*"Υπουργέ των Εσωτερικών,
Παπαφλέσσα,*

Ετούτες τις δύσκολες στιγμές του γένους μας, όλοι μας πρέπει να ξεχάσουμε τα μίσση και τα πάθη, που θα καταστρέψουν την ποτισμένη με ηρωικό αίμα τόσων και τόσων παλικαριών πατρίδα μας και να συνταχτούμε όλοι μαζί, για

να αντιμετωπίσουμε τα φουσάτα του Ιμπραήμ που έρχονται. Οι Στερεοελλαδίτες οπλαρχηγοί τα παράτησαν και τρώγονται μεταξύ τους. Αν ο Ιμπραήμ περάσει στον Μωριά, τι γίνεται; Πάνε οι αγώνες που με θυσίες κάμαμε. Θα 'χουμε προδώσει όλοι μας τους νεκρούς ήρωές μας. Θα μας κατατρέχει η κατάρα τους κι άσπρη μέρα ποτέ μας δεν πρόκειται να ιδούμε. Κανείς δεν πρέπει να μείνει στα χωριά μας, όλοι μαζί, άνδρες και γυναίκες, να συναχτούμε, για να αντιμετωπίσουμε τον εχθρό.

Μα, πάνω απ' όλα, Υπουργέ Παπαφλέσσα, πρέπει να βγάλετε από την φυλακή τον γίγαντα της φυλής μας, τον μεγάλο Στρατηλάτη, τον φόβο και τον τρόμο της Τουρκιάς, Κολοκοτρώνη. Μόνο κάτω από τις διαταγές του θα μπορέσουμε να αντισταθούμε στα χιλιάδες ασκέρια των Τουρκο-Αιγυπτίων που έρχονται. Βγάλτε γρήγορα τον

Κολοκοτρώνη να πολεμήσει, να γλιτώσει το Έθνος.

Πού τον έχετε τον Γέρο του Μωριά; Εκεί στην εξορία της Ύδρας του αζίζι; Γιατί ντροπιάσατε τον σταυραετό;"

Παπαφλέσσας (προς έναν γραμματικό του): Δώσε το γράμμα στο σημαιοφόρο (το γράμμα που πριν είχε ετοιμάσει για τον Γιάννακα).

Το παίρνει ο Νταής και το κρατάει στα χέρια του.

Παπαφλέσσας (προς Νταή): Πήγαινε στη Βλαχοκερασιά, να το δώκεις στον μπαρουτοκαπνισμένο αρχηγό σας Γιάννακα κι εσένα ξανά γενναίο σημαιοφόρο να σε δω, να υψώνεις τη σημαία της πατρίδας μας από δίπλα του.

Νταής: Φεύγω τώρα και καλή αντάμωση κάτω από τις διαταγές του Γέρου, που η

βροντερή φωνή του θα αντηχήσει όπως και πρώτα σ' όλο το Μωριά.

Παπαφλέσσας: Καλό δρόμο, καλό δρόμο.

Γραμματικός (ένας από τους τρεις): Υπουργέ Παπαφλέσσα, ποιος είναι αυτός ο Γιάννακας; Μεγάλη εκτίμηση του έχεις απ' ό,τι κατάλαβα, ή κάνω λάθος;

Παπαφλέσσας: Είναι μπιστικός του Κολοκοτρώνη από τη Βλαχοκερασιά. Στο χωριό του ήταν το στρατόπεδο εκπαίδευσης των νέων πολεμιστών. Γενναίος, φιλότιμος και με οξυδέρκεια καπετάνιος. Στα Δερβενάκια πολέμησε με ανδρισμό και γενναιότητα το Δράμαλη. Ποτέ δε νοιάστηκε για τον εαυτό του. Για τη λευτεριά της πατρίδας μας, πολλές φορές έβαλε σε κίνδυνο τη ζωή του. Ο Γέρος του ανέθετε τις πιο επικίνδυνες αποστολές. Σπουδαίος καπετάνιος.

ΣΚΗΝΗ Γ΄

Ο Γιάννακας στο σπίτι του καθαρίζει τα όπλα του. Πιο πέρα, η γυναίκα του και η κόρη του ετοιμάζουν τη στολή του καπετάνιου.

Του φωνάζει απ' έξω ο Νταής ο σημαιοφόρος του:

"Καπετάνιε, καπετάνιε..."

Γιάννακας: Έλα μέσα ρε ξεφτέρι του Μωριά. Γύρισες κιόλας; Τι μαντάτα μου έφερες; Για λέγε μου ν' ακούσω.

Ο Νταής του δίνει το γράμμα από τον Παπαφλέσσα.

Ο Γιάννακας το διαβάζει και χαρούμενος μονολογεί:

"Το είδα εγώ το όνειρο. Κάλλιο αργά, παρά ποτέ, Υπουργέ Παπαφλέσσα.

Γιάννακας (προς Νταή): Σήμερα κιόλας, βρε καπλάνι, πρέπει να ειδοποιήσουμε τους περισσότερους. Έχεις κουράγιο, ρε αϊτέ;

Νταής: Για την πατρίδα, καπετάνιε, φτερά θα βγάλω στους ώμους μου. Τυφώνας και άγριος σίφουνας θα γίνω.

Γιάννακας: Πάρε το άσπρο άλογο, άσε το κόκκινο να ξαποστάσει κι ετοιμάσου να πας, Αρβανιτοκερασιά, Πηγαδάκια, Βούρβουρα, Αλουποχώρι, να βρεις τους ανθρώπους μας να συνάξουνε τους δικούς τους.

Νταής: Και στις Κολλίνες, καπετάνιε, ποιος θα πάει;

Γιάννακας: Εκεί θα στείλω το Νικολάκη τον Κρεκουζόπουλο, με το γοργοπόδαρο φαρί του. Μα έλα να βάλεις και κάτι στο στόμα σου, να πεις κι ένα ποτήρι, να σου διώξει την κούραση.

Γιάννακας: Φέρε, ρε γυναίκα, κάτι να φάει το παλικάρι μας.

Γυναίκα: Ναι, ναι, καπετάνιε, θα φέρω (φέρνει κάτι).

Γιάννακας (προς την κόρη του): Εσύ, Ελευθερία, κέρνα το λεβέντη. Από το μικρό βαένι να φέρεις, το γούρικο. Είχε καλό χερικό ο γέρο-Δήμος που το δόγιασε. Από τότε, μάχη δε χάσαμε. Ευλογημένα τα χέρια του!

Ελευθερία: Ναι, πατέρα, από 'κείνο θα φέρω. (φέρνει το κρασί)

(Οι γυναίκες ξανά ετοιμάζουν τη στολή)

Νταής (βάζει το κάτι στο στόμα του και πίνοντας λει): Στην υγεία μας, καπετάνιε, στην υγεία όλων των παλικαριών μας και των καπεταναίων μας, στην υγεία της αιματοβαμμένης πατρίδας μας.

Γιάννακας: Στην υγεία όλων των σταυραετών του γένους μας, Νταή, στην υγεία των αδούλωτων.

Νταής (φεύγοντας): Σύναξε τους δικούς μας, καπετάνιε.

Γιάννακας: Καλό δρόμο, καλό δρόμο αετογέρακα.

(φωνάζει ένα παλικάρι) Αναστάση, Αναστάση.

Μπαίνει μέσα ο Αναστάσης.

Αναστάσης: Στις διαταγές σου, καπετάνιε.

Γιάννακας: Πήγαινε, παλικάρι μου, να βρεις τον Κρεκουζόπουλο το Νικολάκη και πες του να 'ρθει εδώ γρήγορα.

Αναστάσης: Έφυγα, καπετάν Γιάννακα.

(φεύγει)

Γιάννακας (μονολογεί και μετράει):

1. Κωσταντής Μιχαλόπουλος,
2. Νικολής Αθανασόπουλος,
3. Αναστάσης Ανδριανόπουλος,
4. Χρήστος Μπεγιάννης,
5. Κρεκουζόπουλος,

6. Αλέξης Νταβιρτζικόπουλος,
7. Γιώργος Μπόμπος,
- 8 Γιωργάκης Μαχαίρας,
9. Κόλλιας Παπαδόπουλος,
10. Γιώργος Γιαννετόπουλος,
11. Αναστάσης Χαφτόπουλος,
12. Αναστάσης Κερασιώτης,

όλοι τους μπαρουτοκαπνισμένοι. Θα δοξάσουνε ξανά την πατρίδα μας, θα τιμήσουν για άλλη μια φορά την Βλαχοκερασιά άραγε; Δώσ' μας δύναμη και κουράγιο, Μεγαλοδύναμε (και κάνει το σταυρό του).

Πιάνει το σπαθί του στο χέρι, το φιλά, και βουρκωμένος μονολογεί:

"Πόσες και πόσες φορές δεν με προστάτεψες απ' των εχθρών τον κίνδυνο", και χαϊδεύοντάς το, το άφησε πάνω στο τραπέζι.

Ακούγεται μια φωνή απ' έξω.

"Καπετάνιε, καπετάνιε!"

Γιάννακας: Έλα μέσα, βρε σίφουνα
Κρεκουζόπουλε. Εδώ κοντά βρισκόσουνα;

Κρεκουζόπουλος (λαχανιασμένος): Υπό
τας διαταγάς σου, αρχηγέ, υπό τας διαταγάς
σου.

Γιάννακας: Πάρε εκείνο το γοργοκίνητο
άτι σου και πήγαινε γρήγορα στις Κολλίνες,
να βρεις τον Παναγιώτη Καραφωτιά και πες
του να μαζώξει όλο τ' ασκέρι του και
μεθαύριο να περάσει από 'δω, να συναχθούμε
όλοι, να ξεκινήσουμε για την Ντρομπολιτσά.
Πρέπει να φτάσουμε γρήγορα στο Μανιάκι.
Εκεί μας καρτερεί ο Παπαφλέσσας. Άιντε,
ξεφτέρι μου.

Κρεκουζόπουλος: Έφυγα, καπετάνιε.

Κάνει να φύγει κι ο Γιάννακας του
ξαναλέει:

Γιάννακας: Πετάξου και στα Λιμπίτοβα,
ειδοποίησε και τον Κάστρο. Τι γενναίος
άντρας στ' αλήθεια!

Κρεκουζόπουλος: Εντάξει, καπετάν
Γιαννάκη Αποστολόπουλε, εντάξει.

Γιάννακας: Καλό δρόμο, αϊτέ, καλό
δρόμο.

ΣΚΗΝΗ Δ΄

υνάχθηκαν απ' όλα τα χωριά και
 Σ αφού τους μιλούσε ο Γιάννακας:
*"Γενναίοι Βλαχοκερασιώτες,
 Αρβανιτοκερασιώτες, Βουρβουραίοι,
 Κολλινιάτες, Αλουποχωρίτες, για άλλη μια
 φορά η πατρίδα μας καλεί στις επάλξεις του
 αγώνα, για άλλη μια φορά πρέπει να σταθούμε
 στο ύψος των περιστάσεων..."*

Όλες οι γυναίκες: (με μια φωνή) Θα
 'ρθούμε κι εμείς, καπετάνιε, μαζί σας να
 πολεμήσουμε...

Ξάφνου, ένας πιτσιρικάς, φεύγοντας από
 το χέρι της μάνας του παρουσιάζεται
 μπροστά του.

Μικρός: Καπετάνιε, εμένα με ξέχασες!
 Τι θαρρείς; Δεν μπορώ εγώ να πολεμήσω;

(και βάζει τα χέρια του λεβέντικα στη μέση το παιδάκι)

Γιάννακας (τον κοιτάζει με απορία και του λει): Πώς σε λένε, βρε Βλαχοκερασιώτη;

Μικρός: Κωσταντή Σάλτο με λένε, καπετάνιε. Μα γιατί εμένα με ξέχασες;

Γιάννακας: Και με τι θα πολεμήσεις εσύ, βρε Κωσταντή; Έχεις όπλο;

Κωσταντής (βγάζει ένα σουγιά και δείχνοντάς τον στον καπετάνιο του λει): Ετούτο εδώ τι είναι, καπετάνιε, δεν είναι όπλο;

Γιάννακας (του χάιδεψε το κεφάλι και του είπε): Μπορείς και παραμπορείς να πολεμήσεις, μα κάποιος πρέπει να μείνει και στο χωριό, για να γράψει την ιστορία των παλικαριών του. Γι' αυτό θέλω να μείνεις εδώ, βρε Κωσταντή, γι' αυτό. Γράφοντας την ιστορία των παλικαριών του χωριού μας,

κάνεις και συ τον αγώνα σου για την πατρίδα.

Αγώνας δεν είναι κι αυτός;

Κωσταντής: Και δε θα σκοτώσω εγώ
Τούρκο, καπετάνιε;

Τ Ε Λ Ο Σ